

1

Metus vergavusi Endovjero druskų kasyklose, Selena Sardo-tjen įprato visur būti vedama supančiota ir baksnojama kalavijo geležtės smaigaliu. Endovjere panašiai elgtasi ir dar su keliais tūkstančiais vergų, bet Seleną į kasyklas ir iš jų visada lydėdavo sustiprinta sargyba. Garsiausia Adarlano žudikė nieko kito negalėjo tikėtis. Bet ji nebuvo pratusi šalia – kaip dabar – matyti vyro juodais drabužiais ir pakeltu gobtuvu.

Suspaukęs Selenai žastą, vyras vedėsi ją per puikų pastatą, kuriame dirbo dauguma Endovjero pareigūnų ir prižiūrėtojų. Jiedu žingsniavo koridoriais, lipo laiptais, ėjo ir ėjo, matyt, kad ji prarastų paskutinę viltį rasti kelią atgal.

Bent jau to siekė Selenos palydovas, nes jai nepraslydo pro akis, kad per kelias minutes jie užkopė ir nulipo tais pačiais laiptais ir kad vinguriavo iš vieno aukšto į kitą, nors koridoriai ir laiptinės šiame pastate, kaip įprasta, buvo išdėstyti simetriškai.

Selena buvo ne iš tų, kurie lengvai praranda orientaciją. Jei jos palydovas nebūtų taip nėręsis iš kailio, ji būtų net įsižeidusi.

Jiedu atsidadė itin ilgame koridoriuje, kurio tylą trikdė vien jų žingsnių aidas. Selenai žastą spaudžiantis vyras buvo augalotas ir stiprus, bet per gobtuvą įžiūrėti jo veido bruožų ji negalėjo. Dar viena jai įbauginti skirta taktika. Juodi drabužiai, matyt, irgi šio plano dalis. Vyras atsisuko į ją, ir Selena nusišypsojo. Jis vėl nukreipė žvilgsnį į priekį, vėl stipriau suspaudė jai ranką.

Selena jautėsi pamaloninta, nors *nežinojo*, nei kas čia vyks ta, nei kodėl tas vyras laukė jos prie šachtos. Diena, praleista skaldant druskų luitus šachtos tuneliuose, ir jis, stovintis ten su dar šešiais sargybiniais, jai nuotaikos nepagerino.

Bet kai vyras prižiūrėtoji prisistatė esąs karališkosios sargybos kapitonas Čeolas Vestfalas, Selena sukľuso, dangus staugo aptemo, kalnai priartėjo, ir jai ėmė linkti keliai. Ji seniai nejautė – *neleido* sau jausti – baimės. Kasryt pabudusi vis kar-tojo: *Aš nebijosiu*. Šie žodžiai jau metus padėjo jai suprasti, kuo skiriasi neviltis ir nuolankumas, ir nepalūžti kasyklų tamsoje. Bet kapitonui ji, žinoma, apie tai neužsiminė.

Selena atidžiai apžiūrėjo pirštine apmautą ir jai žastą laikantią ranką. Tamsi pirštinė kone tobulai derėjo su purvina jos kūno oda.

Laisvąją ranką ji pasitaisė sudriskusią, suskretusią palaidinę ir sulaikė atodūsi. Į šachtą Selena nusileisdavo prieš saulėtekį, išlipdavo jau sutemus, tad retai matydavo saulę. Po purvo sluoksniu jos oda atrodė šiurpiai išblyškusi. Tiesa, kadaise Selena buvo patraukli, galima sakyti, net graži, bet... na, argi dabar tai svarbu?

Jiedu įžengė į dar vieną koridorių, ir jos dėmesį patraukė meistriškai nukaldintas nepažįstamojo kalavijas. Blizgi, skrendančio erelio formos rankenos buožė. Pamatęs Selenos žvilgsnį, jis uždėjo pirštinėtą plaštaką ant auksinės paukščio galvos. Ji vėl vos pastebimai šyptelėjo.

– Iš Riftoldo sukorei ilgą kelią, kapitone, – kostelėjusi prabilo Selena. – Atvykai su kariuomene, kurią neseniai girdėjau žygiuojant?

Ji žvilgtelėjo į gobtuve tvyrančią tamsą, bet nieko neišvydo. Ir vis tiek jautė, kad vyras nenuleidžia nuo jos akių, stebi, vertina, tikrina. Selena atrėmė jo žvilgsnį. Karališkosios sargybos kapitonas būtų įdomus priešininkas. Galbūt net vertas jos pastangų.

Pagaliau vyras kilstelėjo dešinę ranką, ir jo apsiausto klostės uždengė kalavijo geležtę. Prasiskleidus apsiaustui, Selena pamatė ant jo tunikos išsiuvinėtą viverną. Karaliaus ženklą.

– Adarlano kariuomenė – ne tavo rūpestis, – atšovė jis.

Kaip miela girdėti balsą, panašų į jos – santūrų ir skambų, – nors tas vyras ir bjaurus niekšas!

– Aišku, kad ne, – patraukdama pečiais pritarė ji.

Kapitonas suirzęs kažką sumurmėjo.

Ak, kaip gera būtų pamatyti ant grindų marmuro pralieta jo kraują. Kartą Selenai jau buvo trūkusi kantrybė – tik kartą, kai pirmasis jos prižiūrėtojas pasirinko netinkamą dieną per stipriai ją spausti. Ji vis dar prisiminė jausmą, apėmusį kirtikliui susmigus jam į vidurius, ant rankų ir veido užtiškusio jo kraujo lipnumą. Ir dabar galėjo akimirksniu nuginkluoti du ją lydinčius sargybinius. Ar kapitonui sektųsi geriau nei anam velioniui prižiūrėtojui? Svarstydamą, kuo viskas galėtų baigtis, Selena jam nusišypsojo.

– Nežiūrėk į mane taip, – įspėjo jis ir vėl siektelėjo kalavijo.

Šį kartą Selena nuslopino pasipūtėlišką šypseną. Jiedu praėjo pro medinių durų eilę, jau matytą prieš kelias minutes. Jei norėtų sprukti, pasiekusi kitą koridorių galėtų tiesiog pulti kairėn ir nubildėti žemyn per tris laiptatakius. Užuoť paklaidinę, priešininkai tik padėjo jai geriau pažinti pastatą. Kvailiai.

– Kur vėl einame? – maloniai pasiteiravo ji, braukdamasi nuo veido susivėlusią plaukų sruogą. Nesulaukusi atsakymo, nepatenkinta sukando dantis.

Koridoriai buvo pernelyg aidūs, kad būtų galėjusi pulti kapitoną nesukeldama ant kojų visų, esančių pastate. Selena nematė, kur jis įsidėjo raktą nuo jos grandinių, o šeši jiems iš paskos sekantys sargybiniai taip pat būtų buvusi nemenka našta. Jau nekalbant apie grandines.

Jie įžengė į koridorių, kurio lubas puošė geležiniai sietynai. Už sienoje iškirstų langų viešpatavo naktis; lauko žibintai švietė taip ryškiai, kad beveik nebuvo slėptis tinkamų šešėlių.

Selena girdėjo per kiemą plumpinant kitus vergus, traukiančius į medinį pastatą nakvoti. Šias kankinamas dejonas ir grandinių žvangesį ji pažinojo ne blogiau už niūrias dainas, kurias jie visą dieną traukė dirbdami. Retkarčiais šią žiaurumo simfoniją, Adarlano sukurtą didžiausiems nusikaltėliams, vargingiausiems piliečiams ir naujai pavergtiesiems, papildydavo bizūno šmaukštelėjimas.

Nors čia buvo žmonių, kalinčių už magiją (vargu ar nelaimėliai *galėjo* ją praktikuoti, nes magija karalystėje jau buvo išnykusi), pastaruoju metu į Endovjerą atvykdavo vis daugiau sukilėlių. Dauguma jų buvo iš Eilvės – kone paskutinės šalies, dar besipriešinančios Adarlano valdžiai. Bet Selenai ėmus

įkyriai klausinėti naujienų, dauguma jų tik nebyliai ją nudėbdavo. Tie žmonės jau buvo palaužti. Vien pagalvojus, ką jiems teko išverti susidūrus su Adarlano kariuomene, Seleną nukrėsdavo šiurpas. Kartais ji net pasvarstydavo, ar jiems nebūtų buvę geriau mirti ant budelio trinkos. Gal ir pačiai būtų buvę geriau mirti tą naktį, kai buvo išduota ir sučiupta?

Bet jiems einant toliau, Selena ir šiaip turėjo apie ką galvoti. Ar ją pakars? Staiga ji pajuto kylant šleikštulį. Ji pakankamai garsi, kad jos egzekucijai vadovautų pats karališkosios sargybos kapitonas. Tik kam pirma temptis ją į šį pastatą?

Pagaliau jie sustojo prie dvivėrių raudono ir aukso spalvos stiklo durų – tokių storų, kad pro jas nieko nesimatė. Kapitonas Vestfalas kryptelėjo smakrą dviem prie jų stovintiems sargybiniams, ir šie apie atvykusius lankytojus pranešė dunks-
telėdami iečių kotais į grindis.

Kapitonas suspaudė Selenai žastą taip, kad net suskaudo. Trūktelėjo kalinę arčiau savęs, bet Selenos pėdos, regis, buvo kaip švininės ir ji nepasidavė.

– Norėjai likti kasyklose? – pašaipiai paklausė jis.

– Jei kas nors man paaiškintų, kas čia vyksta, gal taip nesi-priešinėčiau.

– Tuoj sužinosi.

Kapitono delnai sudrėko nuo prakaito. Taip, jos laukia mirtis. Vis dėlto.

Durys girgždėdamos atsivėrė, ir jie išvydo sosto menę. Didžiąją lubų dalį užėmė stikliniai vynuogienojų formos sietynai, žeriantys deimantinės šviesos blyksnius ant langų galinėje menės sienoje. Palyginti su lauke tvyrančia niūruma, ši prabanga atrodė kaip antausis. Kaip priminimas, kad jie lobsta iš jos darbo.

– Eik, – burbtelėjo sargybos kapitonas ir, pagaliau paleidęs žastą, laisvąją ranką ją pastūmė.

Selena kluptelėjo, įdiržusios pėdos slystalėjo glotniomis grindimis, bet ji atsitiesė. Žvilgtelėjusi sau per petį išvydo dar šešis sargybinius.

Keturiolika sargybinių ir kapitonas. Ant juodų uniformų priekio išsiuvinėtas auksinis karaliaus ženklas. Jie buvo asmeninė karališkosios šeimos sargyba: negailestingi, greiti kaip žaibas kariai, nuo gimimo ruošti ginti ir žudyti. Selena stipriai sučiaupė lūpas.

Iš pirmo žvilgsnio lengvabūdiškai, bet iš tiesų labai sunkia širdimi ji apžvelgė menę. Puošniame raudonmedžio sosto sėdėjo gražus jaunuolis. Visi nusilenkė, o Selena neteko žado.

Ji stovėjo priešais Adarlano sosto įpėdinį.